

השגחה פרטית

דברי התעוררות וחיזוק וסיפורי השגחה מופלאים המתרחשים בימינו מתוך "קו השגחה פרטית"

פרשיות בשלח - יתרו תשפ"ו • עלון מס' 181

השגחה שבועית

"להשכיל בניה" התרופה בשעות הניסיון והכאב

הדברים נכתבים מתוך לב כואב ורועד, לאחר שכל עם ישראל נסער ומזועזע לנוכח הטרדיות הנוראות שפקדו אותנו בשבועות האחרונים. נשמות טהורות, צעירים נקיים מכל חטא ופגם נלקחו מאיתנו באחת.

ואני יושב ומהרהר: במה נוכל להתחזק? במה נוכל לאחוז ברגעים של צער, בלבול וחוסר אונים? ובמחשבותיי עולה דמותו של יהודי יקר שביקרים, שהכרתי באופן אישי. יהודי מורס מעם – שחלה במחלה קשה, ובכל עת שגברו יסוריו היה מזכיר לעצמו "להשכיל בניה" זו היתה תרופת פלא.

כשהיה מזכיר לעצמו את אותה תרופה, שב החיוך ונפרש על פניו.

התרופה הזו היא איגרת הקודש שבתנאי (פרק י"א). נביא כמה קטעים מתוכה, וזו תהיה גם תרופתנו אנו – להתחזק, להתעודד, ולהיאחז באמונה במצב הקשה שבו אנו נתונים כיום.

"להשכיל בניה. דהיינו שיהיה רצונו בטל במציאות, ולא יהיה לו שום רצון כלל בענייני עולם הזה כולם.

וביאר הענין, רק אמונה אמיתית ביוצר בראשית, שאינה מושגת לשום נברא, הבריאה הזאת היא בכל עת ורגע, והאיך יעלה על דעתו כי רע לו? הרי ה' יתברך, הוא מקור החיים והטוב והעונג, והוא העדן שלמעלה מעולם הבא. רק מפני שאינו מושג, לכן נדמה לו רע או יסורים, אבל באמת אין רע יורד מלמעלה, והכל טוב.

רק שאינו מושג לגודלו ורב טובו.

וזהו עיקר האמונה שבשבילה נברא האדם – להאמין דלית אתר פנוי מיניה, ובאור פני מלך חיים. ועל כן עוז וחדוה במקומו, הואיל והוא רק טוב כל היום.

ועל כן ראשית הכל שישמח האדם ויגל בכל עת ושעה, ויחיה ממש באמונתו בה' המחיה ומיטיב עמו בכל רגע.

ועל כן הרחיקו מדת העצבות במאד חכמי האמת. אבל המאמין לא יחוש משום יסורין בעולם, ובכל ענייני העולם – הן ולא שוין אצלו בהשוואה אמיתית."

ומפליג בדבריו ואומר:

"כי עיקר בריאת האדם בעולם הזה הוא בשביל לנסותו בנסינות אלו, ולדעת את אשר בלבבו"

ומסיים:

"ויאמין שבאמת מה' מצעדי גבר כוננו, ואם כן, הכל טוב בתכלית רק שאינו מושג, ובאמונה זו באמת נעשה הכל טוב גם בגלוי."

נתחזק ונאמין, ובעזרת ה' נראה כל עם ישראל את הטוב הצפון בכל הקשיים.

שבת שלום ומבורך
פינחס שפר

דברים שבלב

על פי השיעורים בספר חובות הלבבות "שער הבטחון"

גמול ללא גבול

טובות - מה רב שכרו! כל חיזוק שנותנים לזולת, כל מילה טובה, כל התבוננות בטוב ה' - כל אלו מביאים איתם עוד ועוד טוב. במסכת תמיד (כח). כתוב: "רבי אומר, איזו היא דרך ישרה שיבור לו האדם? לאהוב את התוכחות, שכל זמן שתוכחות בעולם, נחת רוח באה לעולם, טובה וברכה באין לעולם, ורעה מסתלקת מן העולם". וכאן מובא הפסוק שרבינו מביא (משלי כד. כה): "ולמוכיחים ינעם ועליהם תבוא ברכת טוב."

לתת תוכחה - צריך לדעת איך. לא כל אחד מסוגל להוכיח. ה'נפש החיים' אומר שיש כאן הוראה למוכיחים, שיעשו זאת בנעימות. "ועליהם תבוא ברכת טוב" - מפרש אליהו הנביא בתנא דבי אליהו, שגם על המוכיח וגם על זה שקיבל את התוכחה, תבוא ברכת טוב. תוכחה של ממש - לומר ליהודי שלא טוב הוא עושה, ויש לנהוג אחרת - חשוב שתיעשה על ידי מי שבקי במלאכה ודבריו נשמעים. אולם, חיזוק - כל אחד יכול לתת. כל אחד יכול להביא עוד ועוד חיילים לריבונו של עולם: להעלות בשחית את יקרת תפארתם של לומדי התורה, ובכך לחזק את הלומדים ואת האחרים שילכו בדרכם; לספר סיפורי חיזוק על סגולת המצוות ועל השגחת ה'; למסור זה לזה דיבורים טובים שנשמעו על אנשים שקיימו מצוות צדקה, שנמנעו מלהשיב על עלבונם או שהקפידו על תפילה בזמנה, ועוד ועוד. אף פעם אי אפשר לדעת לאן תגיענה המילים הטובות, כמה יהודים יתחזקו וכמה מהם ישנו את החשיבה ואף את המעשה, והכול בזכות אמירה אחת טובה.

בכל פעם כזאת של זיכוי הרבים זוכה האדם לקבלת גמול העולם הבא, כי יש כאן עשייה שהיא מעבר למילוי החובה האישית: יש כאן אכפתיות ומעוקק להגדיל שם שמיים בעולם, ועל ידי החיזוק שנעשה באה ברכה לעולם ומסתלקת רעה מהעולם. עם עשייה כזאת, שאי אפשר לדעת מה הגבול שלה ועד לאן מגיעה השפעתה, זוכה האדם לגמול ללא גבול. אשרי מי שזוכה ואשרי חלקו.

(מתוך שיעור 184 בשער הבטחון. לשיעור השיעור הקישו 4 לאחר בחירת השפה, או בחינה יסיר 02-3011904)

בקשו רחמים מרובים
עבור האברך ר' יצחק בן פנחס {קלצקין} הי"ו

כלל ישראל אומרים בקביעות: "אני מאמין באמונה שלמה, שהבורא יתברך שמו גומל טוב לשומרי מצוותיו".

הקב"ה נותן שכר על כל מצווה, על כל מעשה טוב, על כל דיבור ראוי ועל כל התגברות קטנה. אולם, כדי להיות ראוי לקבלת הגמול בעולם הבא - לא די בקיום מעשים טובים. יש שני דברים שהופכים את האדם לכך שיהיה ראוי לקבלת הגמול. אחד מהם הוא זיכוי הרבים, כפי שרבינו אומר בפרק ד' חלק השישי: **שיורה בני האדם עבודת הבורא יתעלה וינהיגם לעשות הטוב.**

כדי לזכות את הרבים, אדם לא חייב להיות דווקא משפיע דגול. אמנם כן: מי שנושא בתפקיד חינוכי, כמו מלמד תשובה, משגיח, מגיד שיעור או ראש כולל, ודאי ודאי שבעצם תפקידו הוא מזכה את הרבים. אך, גם מי שאינו נושא בתפקיד מיוחד שמטרתו להשפיע על אחרים, יכול להגיע לכך: במשפחה, בחינוך הילדים, עם השכנים, עם הידידים ועם האנשים שפוגשים בדרכים. כשיהודי מתנהג נכון בדרך התורה בכל מקום שהוא נמצא, אזי אלו שנמצאים בקרבתו מושפעים ממנו, והוא נמצא מזכה את הרבים.

יהודי הולך ברחוב ביום גשום, מוביל עגלה מלאה במוצרים שרכש זה עתה בצרכנייה. פתאום עוברת לידו מכונית, מתיזה מים לכל עבר. החליפה שלו מתלכלכלת, עגלת הקניות סופגת כתמי מים, מצרכים נרטבים - והוא אומר: "גם זו לטובה". שכן שלו שבא לעזור לו שומע ממנו: "ראית מה זה, איך ה' אוהב אותי? כזאת כפרת עוונות! וטראה איך בדיק הסוכר והמלח מונחים בצד השני, ולא נרטבו!" אח, איזו הסתכלות יפה. במקום לפתוח במטר טענות ומענות, הוא מקבל את גשמי הברכה באמונה ובטחון. כמה זה משפיע טוב על השכן, שאחר כך הולך הביתה ורואה שבזבזו לו שם כל מיני דברים... אתמול הוא שאל: "למה אתם לא שמים לב?" - והנה היום הוא ממשיך וחושב לעצמו בשפה שהשכן שלו לימד אותו זה עתה, "איך ה' אוהב אותי..."

הדוגמה היא בדברים פשוטים, אולם המציאות של זיכוי הרבים עוברת בכל התחומים ובכל המישורים: בהתמודדות עם פרנסה, עם ענייני בריאות, עם נחת, עם שידוכים. פוגשים יהודי שמתמודד - והוא מאיר פנים ומודה על כל דבר, וזה מעודד! ואם הוא גם אומר מילים

הצטרף גם אתה לרבות היהודים מכל העולם ששינו את חייהם, חייג:

מארגן ישראל 02-30-11-300 • מארה"ב 151-86-130-140 • מאנגליה 00-330-3900-489 • מבלגיה 00-380-844-28

מדרום אפריקה 087-551-8521 • מארגנטינה 03988-4031 • מאוקראינה 0380-947-100-633 • קו לנשים - שלוחה 4 בתפריס הראשי

קו השגחה פרטית

אידיש. עברית. אנגלית.

בנין עדי עד

מהרגע שהטרקטור הגיע לבנין שלנו, הוא כבר לא היה לגמרי שלנו. הרגשתי שהטרקטור, שבא לחפור יסודות כדי להרחיב את הדירה של השכן, בא לחפור לי במוח, לקרקר כמו הזבוב של טיטוס, ולקחת את מנוחת הגוף ומנוחת הנפש גם יחד.

אמנם בשעתו נתתי הסכמה לבנייה, אבל התניתי זאת בכך שהבנייה תיעשה באופן הסולידי ביותר, מתוך התחשבות בשעות המנוחה, עם ניקיון אחרי כל יום עבודה, ומתוך אחריות שלא לגרום נזק. שום דבר מכל אלה לא בא לידי ביטוי בחודשים הקשים שעברנו יחד עם הבנייה של השכן.

זהו שכן מבוגר, ואני חייב בכבודו. השתדלתי להיות נחמד, ואפילו איחלתי יישוב טוב ומבורך. תיארת לעצמי שהוא מייחל לארח את הבנים והנכדים ברחבות, ושמן הסתם גם החלק הזה יוסיף רעש לבנין, אבל החרשתי. לא היה לי שום עניין למנוע את ההרחבה, רק רציתי לשמור על החלקה שלי, קרי: דירתי הפרטית, והדרך אליה - העוברת במבוא הכללי ובחדר המדרגות.

באותם שבועות - בהם התלבטתי האם לקרוא לתקופה הזו 'מי ההרחבה' או 'מי ההחרבה' - היה ענן של אבק מקדם את פניי עוד לפני שנכנסתי לבנין. בתי, הסובלת מרגישות בדרכי הנשימה, הרבתה להשתעל. מרצפות שהועמדו בצורה מסוכנת החליקו בפתע פתאום, וניצלנו בניסים. המעלית עבדה שעות נוספות, והתבטלה 'מים שלמים בעקבות כך. יותר משכנים אחרים, הבית שלי ספג 'פגיעה ישירה' בגלל הזווית המסוימת שלו ביחס לדירת השכן.

היו נזקים נוספים, שעדיף לא לפרט. מעט בכל זאת הזכרתי כאן, כדי שאלו מהקוראים העוסקים בבנייה ובהרחבה ישימו ללב, שגם אחרי שהשכנים חתמו והסכימו, יש להתחשב בהם ולראות איך ניתן לחסוך מהם עוגמת נפש ונזק.

לא התחפרתי בין ארבעת כותלי ביתי עד יעבור זעם, אלא ניסיתי לעשות ולדבר. כמה פעמים פניתי אל השכן מיחמתי, וכמה פעמים גם בפגישה אקראית העליתי את טענותי. הוא שמע, אולם נראה היה שענני האבק מסתירים לו את הנוף כולו, כולל אותי, והוא המשיך בשלו, אפוף בלחצי הבנייה והשיפוץ.

בסופו של דבר השיפוץ הביא לפיצוץ. היחסים בינינו התערערו לגמרי, ומשכנות נעימה הכוללת התעניינות כנה זה בזה, הפך היחס לעויין. נמנענו אפילו מפגישות אקראיות, וכשבכל זאת אירע שנפגשנו - היטה כל אחד את עיניו לצדדים, ומיהר לחלוף ולסיים במהירות את ההיתקלות במפגע.

ככה עברה תקופה. בעלי המלאכה עזבו מזמן, ומצאהלות נכדים מילאו את הדירה המורחבת. גם בביתנו גדלה המשפחה, ולכאורה כבר יכולנו לשכוח מהתקופה הקשה. אבל, לא יכולתי לשכוח. הדירה המורחבת לכשעצמה לא הפריעה לי כלל, אבל החור שנפער ביחסים עם השכן נשאר במלוא גודלו ועוצמתו, מכאיב ומכעיס.

באחד הימים ערכתי את חשבון נפשי, והגעתי למסקנה שצריכים לעשות סוף לסיפור הזה. אנחנו

אור פי ארבעה:

המסע של "השגחה פרטית"
מלב אחד ללב של עם שלם

- הרב פינחס שפר -

מסיפור אחד בבית שמש לאליף נקודות אור בארץ הקודש

חרדיים. יש חנות 'פלאפל' שבעליה ממש מתחנן שאביא לו כל פעם את העלונים. עם ההפצה אני פוגש אנשים מכל הסוגים. יום אחד אני פוגש יהודי, מסתכל עליו, הפנים מוכרות לי מאוד, אבל משהו לא מסתדר. הוא נראה שונה. בסוף אני שואל אותו: "רבי, אתה מוכר לי?" הוא מחייך ועונה: "נכון. מהעלונים."

ופתאום נופל לי האסימון. זה אותו יהודי שהיה לוקח כל פעם את העלון - בלי כיפה. והוא לא נותן לי לשאול, רק מצביע על עצמו: "אתה רואה את זה?" הוא אומר ומראה על הכיפה, על הציצית, על הזקן שמתחיל לצמוח.

"הכל בזכות זה. זה שינה לי את החיים." שפת האם של כל יהודי היא שפת האמונה. אמונה פשוטה, נקייה, ישרה. כך היה מיום בריאת האדם - וכך זה גם היום.

סיפור נוסף

יהודי מצפת מתקשר אליי מדי פעם ומחזק אותי על הפעילות. מעולם לא ראיתי אותו פנים אל פנים, ואפילו לשמו לא שאלתי. רק הודיתי לו על המילים הטובות. יום אחד, אחרי שמחה משפחתית בירושלים, ניגש אליי יהודי ושואל: "אתה מהשגחה פרטית?" אני מאשר.

טלפון מלא טענות - וסיפור מלא אור

ביום שישי האחרון הבחנתי בארבע שיחות שלא נענו ממספר שאינו שמור אצלי. הלב אומר לי: יש כאן משהו דחוף. אני חוזר מיד, ומהצד השני של הקו, יהודי יקר שמדבר כמעט בדמעות. "למה אתם עושים את זה?" הוא שואל. "למה אתם לוקחים לנו את העלון היקר הזה?"

אני מבקש להבין, והוא מסביר: "העלון הזה שייך לכלל ישראל. עד היום הוא דיבר בשפה שלנו, בשפה פשוטה, שפת הלב והאמונה. עכשיו אתם הופכים אותו למשהו גדול מאוד, שמתאים לכולם. ואם הוא מתאים לכולם - אולי הוא כבר לא מתאים לנו..."

והוא מסיים: "זה לא רק אני. אצלנו בבית הכנסת היה דיון מקיף על זה. אני השליח להעביר לך את הדברים." הודיתי לו מכל הלב. אמרתי לו שאם הוא שליח - כנראה שיש עוד יהודים שחושבים כך, ודווקא בגלל זה חשוב להסביר.

הסיפור

מספר לי יעקב ישראל זילברמן, תושב חפציבה בבית שמש:

"זכיתי להפיץ את העלון כמעט מיום היווסדו. אני מחלק אותו גם באזורים שלא כל כך

יהודים
שלחו
על עצמם
שותפות בהפצת
האמונה בעולם
מעידים על ישועות
בכל תחומי החיים.

הסיפור הבא
יכול להיות שלך!
התקשר עכשיו:
02-30-11-5-11

מפיצים
אמונה
ורואים
ישועות

מעבר לכל סיכוי: הדבר שניצח את המחלה הקשה

התקופה הממושכת שבה בני התמודד עם המחלה הייתה מבחן לא פשוט עבור כולנו. כשהוצע לנו הטיפול המורכב - זה שסיכויי ההצלחה שלו נמוכים, ותופעות הלוואי שלו מאיימות - הרגשתי שאני חייב לעשות מעשה שיוסיף לנו זכויות. החלטתי להשתתף בהפצת אמונה ובטחון, וחתמתי על הוראת קבע לתרומה חודשית משמעותית למשך שנה שלמה. התברר שזה היה המעשה הנכון. הילד עבר את הטיפול בהצלחה מזהירה, ובניגוד לכל התחזיות הוא החלים לחלוטין, לאחר שלא סבל מתופעות הלוואי. הודו לה' כי טוב!

שכונה
שלימה
נתרמה
לזכות

שרה בת חיה ייסל עלקא לכל הישועות
מרים בת אסתר ובתיה בת אסתר
לזיווג הגון בקרוב ובקלות
בעילום שם- בריאות הגוף והנפש וזיווג הגון בקרוב
לעילוי נשמת עופר ימין בן עליזה
יצחק ימין בן עליזה

אנחנו מתחדשים ומתרחבים

אחם
אל
תשאר
תקונים
מאחור

להצטרפות למפגשי האמונה חייגו:

6176*

שלוחה 4

או בעמודות 'נדרים פלוס' בבתי הכנסת

קח שותפות קבועה בהפצת "השגחה פרטית" לכל יהודי בכל העולם
ותזכה גם אתה לראות ישועות בכל העניינים.

התקשרו עכשיו למוקד הישועות: 02-30-11-5-11

בעמדות נדרים פלוס
ע"ש השגחה פרטית

משלוח בדואר
לת.ד. 5475 ירושלים

או בהעברה לבנק לאומי
(10) - סניף 902 חשבון 57390056
ע"ש השגחה פרטית אמונה ובטחון ע"ר

ניסיון שבכל יום

סיפורי השגחה מופלאים שסופרו ב"קו השגחה פרטית"

נמשיך להיות שכנים בעזרת ה' עוד רבות בשנים, ולא ייתכן שכך ייראו הקשרים שלנו. התחלתי לברך את השכן לשלום בכל פעם שפגשתי בו. בתחילה הוא הסתכל עליי בתמיהה גדולה וענה בחופזה, אבל אחרי כמה פעמים הוא כבר הביץ את כוונתי. יום אחד תפסתי אותו לשיחה, בה הסברתי לו שבכל מקרה הוא שכן שלי, שאני מעריך אותו מאוד, ושחבל על מה שהיה - אבל מה שיהיה עודנו לפנינו, וכדאי לנו מאוד להיות בשלום.

עברו כמה שנים. בשעה טובה ומוצלחת זכיתי לארס את בתי עם חתן הגון, זאת אחרי כמה שנים שבהן היא ציפתה לזיווגה.

עם שמחת ה'ווארט' יצאה הרינה בשכונה שבתנו התארכה, והשמחה הרקיעה שחקים. השכן היקר נכנס גם הוא אל ביתי לאחל מזל טוב. מיד עם הגיעו שמח בו המחנות, ואמר לו: "לך יש חלק גדול בשמחה, ישר כוח!" ולי הוא הסביר: "כשהציעו לנו את השידוך, לא הצלחנו להשיג מספיק מידע, והסתפקנו האם בכלל לגשת. אבל אז הגעתי לברר אצלו, והוא אמר לי שמידות טובות כמו שיש לכם, נדיר למצוא. ממש גמר עליכם את ההלל. השידוך הזה - הוא בזכותו!"

כך ברחמי שמיים ראינו איך מבניית השלום בבניין, נבנה בית בישראל.

(ניתן לשמוע את הסיפור בשלוחה 33 אחרי בחירת השפה, סיפור מס' 317.)

רוצה חלק בלימוד

מספר אברך כולל: היום קמתי מוקדם והלכתי לכולל, אף על פי שידעתי שהחברותא לא נמצא. ללמוד לבד זה שונה לגמרי מללמוד עם חברותא. אמנם יש מעלות מסוימות בלימוד כזה, וטוב שזה קורה מפעם לפעם, אבל במה שנוגע לתחושת המחויבות, צריכים ממש לגייס כוחות כדי להגיע בזמן וללמוד במשך כל הסדר.

שהרי, מי שבעצם שם לב לכך שהגעתי - זה החברותא. מי שזוכר על מה התווכחנו אתמול, ודורש ללבן את הדברים היום - זה בלעדיי - זה החברותא. מי שזכור על מה התווכחנו אתמול, ודורש ללבן את הדברים היום - זה החברותא... ועכשיו, את כל השיח שאנחנו מנהלים בעת הלימוד, אני צריך לנהל עם עצמי.

בדרך לכולל התקשרתי לבעל מלאכה שאיתו כבר דיברתי לפני כמה ימים, ושאלתי מתי הוא יוכל לבוא לתקן את הגג שבביתי. באותו זמן עדיין לא יכולתי לשער את כמויות הגשמים שירדו השנה בשפע רב כל כך, אבל כיוון שלא רציתי שהרטיבות מהשנה שעברה תחזור על עצמה, ביקשתי להתארגן בריזות. "אני יכול לבוא עכשיו", הוא אמר לי, "או אחרי הצהריים".

כמעט אמרתי 'תבוא עכשיו', כי אף פעם אי אפשר לדעת מה יהיה בהמשך היום, ובכלל - אין לי חברותא, ובקלות רבה אני עושה 'אחורה פנה' וחוזר הביתה. אבל התגברתי בסיעתא דשמיא, ואמרתי לו: "תבוא אחרי הצהריים".

אני מגיע לכולל, והראש ממשיך לחשוב על מה שצריכים להספיק. אני נזכר שעליי לדבר עם בעל מלאכה נוסף שעליו לסיים עבודה מסוימת שהזמנתי, וזה כבר ממש דחוף. חסרונו של החברותא מאיים לפגוע בשיקול דעתי, ואני כמעט מתקשר אליו. רק כמעט. כי עוד רגע עובר, ואני פותח את הגמרא וצולל לעומק הסוגיה. שוב זכיתי להתגבר, וללמוד בשעות שהוקדשו ללימוד.

אני יודע שהלימוד הזה יקר בעיני ה', ואיני צריך הוכחות לכך; אבל, הקב"ה ברחמי שלח לי הארה נפלאה, לעודד אותי.

אחרי סיום שעות הלימוד רציתי להתקשר לאותו בעל מלאכה נוסף, כדי לשאול מה עם העבודה שהזמנתי אצלו, והנה אני מגלה שהוא התקשר פעמיים במהלך ה'סדר'. התקשרתי אליו, ותכף ומיד ושמעתי ממנו שהוא ניסה להשיג אותי כדי להודיע לי שהוא סיים, אך לא עניתי לו. כאשר התקשר לביתי ענתה לי נוות ביתי שאני לומד בכולל, ושבוזמן הלימוד הפלאפון אינו זמין.

"התרגשתי", הוא אמר לי, "והחלטתי שאני רוצה חלק בלימוד התורה שלך. זוכר שדיברנו שהמחיר לעבודה הוא אלפיים ש"ח? - ממך אני לוקח רק אלף ושמונה מאות! מאתיים ש"ח הנחה לכבוד התורה!"

יותר ממה ששמחתי במאתיים השקלים, שמחתי בעידוד שנשלח לי מאת המלמד תורה לעמו ישראל.

(ניתן לשמוע את הסיפור בשלוחה 33 אחרי בחירת השפה, סיפור מס' 316.)

הסכסוך המשפחתי שפרץ סביב הירידה של סבא היה מטלטל עבור כולנו. כנכד, מצאתי את עצמי מעורב על כורחי: סבא כתב בצוואתו שכל נכד יקבל סכום משמעותי. המתח בין הירושים החל לתת את אותותיו. באותה תקופה, המשפחה שלי הייתה שיעוריו של הרב מגדל בקו 'השגחה פרטית'. המשפט ששיננתי לעצמי שוב ושוב היה: "מה שמגיע לי - יגיע אלי, ומה שלא - פשוט לא מיועד בעבורי". האמונה הזו לא נשארה רק אצלי; שיתפתי בה את כל הסובבים. זה היה מה שהעניק לי את השקט והכוח לא להיגרר למאבקים מיותרים. הדבר המדהים באמת קרה כשהפרשה הגיעה לסיומה: בלי שביקשתי, בלי שדרשתי ובלו שום יכוח - הייתי הראשון שהסכסוך הועבר אלי.

מפיצים
אמונה
ומחיים
נפשות

בשבילי נברא

התכוננו לשבת התועודות באחת מערי אירופה. הנסיעה, שנועדה להוקיר את העובדים במוסד שבו אני עובד ולגבש את הצוות, עמדה בסימן של התעלות והתרוממות. אחרי שביררתי את פרטיה, הבנתי כי אכן תהיה בעבורי תועלת רבה בהצטרפותי לנסיעה זו.

ואף על פי כן, כשהתקשרתי למזכיר אמרתי לו: "הייתי שמח מאוד להצטרף אליכם, אבל איני יודע האם יהיה לי שם מקווה. אני נוהג לטבול מדי יום, ולכן הנסיעה לא מתאימה לי. אל תכלול אותי ברשימת הנוסעים".

הוא סבר וקיבל, אלא שאחרי כמה דקות התקשר אליי המנהל. "אתה רוצה לומר לי שאתה לא מגיע? אתה יודע כמה עמל ומחשבה מושקעים בשבת הזו, כדי שהכול יהיה באופן הכי מוצלח ששייך? אתה חלק מאיתנו, וכל האירוע יהיה אחר לגמרי אם לא תגיע. אני לא מוכן לוותר עליך!"

"ואני לא מוכן לוותר על מקווה", חזרתי והבהרתי. "אין בעיה. אני אעמוד על כך שיסדרו לך מקווה. אני מבטיח לך שהכול יסתדר. לא תצטרך לוותר על המנהג שלך".

אולי הוא חשב שכמו שהוא מנהל ביד רמה את המוסד שלנו, וכמו שאצלנו הוא דוחף קירות בהצלחה רבה ומאלתר פתרונות על ימין ועל שמאל, הוא יארגן גם שם, במלון, איזה אלטור.

האמנתי לו. ארזתי את מטלטליי והצטרפתי לנסיעה. ביום שישי הגענו למלון. כשנכנסנו, נדלקו האורות לקראתנו. "מה זה?" שאלנו זה את זה, "יש כאן חיישן אוטומטי!!! איך נעבור כאן בשבת???" ואכן, בן רגע הפך הראש של המנהל תפוס בשאלה הקשה הזאת: איך מכבים את החיישנים לפני שבת.

המנהל הפעיל את כל הפקידים והמזכירים שם במלון. נערכו טלפונים בהולים לטכנאים מהשורה הראשונה, ובשעה שתים עשרה וחצי, כשלוש שעות לפני כניסת השבת, הוא הגיע למסקנה הבלתי נמנעת: אי אפשר להיות כאן בשבת.

באותו מצב חירום התגלתה השגחה פרטית מופלאה: ברשות המנהל היה מספר הטלפון של מי שניהל את מחנה הפליטים שהוקם לפני שלוש שנים, בעת תחילת המלחמה, בעבור יתומים מאוקראינה. כעת הוא התקשר אליו, והתברר כי המחנה - על המטבח הכשר, חדר האוכל וחודרי האירוח - מוכן לקלוט אותנו באופן מידי! כל אותן שעות, בעוד המנהל טרוד בבעיה גדולה שכזאת, לא אזרתי עוז לגשת ולהזכיר את בעיית הקטנה. אך עכשיו, בעוד הכול רוגשים ומתארגנים להעברה של כל הכבודה, פניתי אליו עם השאלה שלי: "האם במחנה יש מקווה?"

והמנהל, עם כל העומס שיושב לו על הראש - ואני מבין אותו מאוד - אמר לי, "אין לי מושג".

"אין ברירה", אמרתי למנהל, "אם אין מקווה אני לא יכול להיות שם בשבת. תן לי טלפון של מישהו מהקהילה היהודית, ואני אברר האם הוא יכול לסדר לי מקום לינה בקרב הקהילה, שם בוודאי יש מקווה באזור".

שלהם, כדי להכניס את האור כבר מגיל צעיר.

וכעת - אתם נכנסים לתמונה

קוראים יקרים, אנחנו צריכים אתכם כדי להוסיף את האור הזה לעוד 1,000 נקודות חדרות.

אלף נקודות. אלף מקומות. אלף פניות בארץ הקודש שיזכו לאור של אמונה וחיוזוק. כל יהודי שלוקח על עצמו נקודת הפצה קונה את עולמו בעולם הזה.

יום אחד יאמרו לו: "ברוך הבא, המשפיע. אתה יודע כמה אנשים חיזקת? כמה לבבות עודדת? כמה נשברים סמכת? כמה יהודים החזרת לאמונה?" והוא יענה בתמימות: "אני?"

לא דיברתי בפני קהל. לא הלכתי לבתי חולים. לא עודדתי אנשים. לא החזרתי אף אחד בתשובה. ויענו לו: "כן, אתה. אתה פתחת נקודה של עלוני 'השגחה פרטית'.

ובזכותך קרו כל הדברים האלו."

יהודים צריכים גם ישועות. ומכאן זורמים אלפי סיפורים למערכת. מאנשים שזכו לישועה בזכות השותפות בהפצה. כי מי שמרבה אור וטוב לאחרים - מי שמקרב אל ילדי הקב"ה לאביהם זוכה שגם עליו מרבית טוב וישועה.

ישועות

יהודים צריכים גם ישועות. ומכאן זורמים אלפי סיפורים למערכת. מאנשים שזכו לישועה בזכות השותפות בהפצה.

כי מי שמרבה אור וטוב לאחרים - מי שמקרב אל ילדי הקב"ה לאביהם זוכה שגם עליו מרבית טוב וישועה.

לא מפספסים

פתח נקודה. עזור לנו להגיע ל-1,000 נקודות חדרות. זוכה, בעזרת ה', לכל הישועות.

התקשר עכשיו *6176 שלוחה 4

הוא פשוט מתחיל לרעוד מהתרגשות. "אני זה שמתקשר אליך מצפת. אני חייב לספר לך קצת עליי..." ובעיניים דומעות הוא מספר:

"הייתי בחור ריק מתוכן. כל הלבוש שלי היה הצגה. היו לי חברים קרובים מאוד, שהיום הם בלי כיפה רח"ל, ואני הייתי בדיוק כמוהם - רק עם מראה חיצוני ששמרתי עליו."

כך הוא התחנך. אף אחד לא ידע מה באמת עובר עליו.

הוא היה במדרגה נמוכה מאוד, חשוף לטכנולוגיה אסורה, רחוק מעצמו ורחוק מהקב"ה.

"יום אחד חבר בא אליי", הוא ממשיך, "ואומר לי: קח עלון. אני רואה עלון כחול, נחמד. הוא אומר לי: תקרא, אתה תנהג. ובמקביל מציע לי גם לשמוע את הקו שלהם - 'זה עושה טוב' וכך התחברתי.

התחברתי לעלון. התחברתי לקו. ובסוף - התחברתי לאבא שלי שבשמיים.

"לאט לאט הבנתי משהו ששנים לא הבנתי", הוא אומר.

"יש לי אבא שאוהב אותי. שומר עליי. רוצה רק בטובתי."

עד שפשוט התבייש.

התבייש לחזור למה שהיה רגיל. זרק את הדברים האסורים.

התחבר מחדש לקב"ה. "היום, ברוך ה', אני לומד, מתפלל, ומשתדל לעשות את מה שהקב"ה רוצה ממני."

והוא מסיים בדמעות:

"אני פשוט חייב לכם את החיים." ואני אומר לכם: מאז שפגשתי אותו, היהודי מתקשר אליי לפעמים לדבר בענייני אמונה, ואני מתבייש בעצמי מהדרגות שהוא הגיע אליהן.

למסקנה

העלון לא הולך להשתנות מהותית. הוא רק הולך להוסיף אור.

אותו תוכן. אותה שפת אמונה. רק בלי חשש גניזה. ובעיקר - בהיקף גדול הרבה יותר. כן, פי ארבעה!

בעזרת ה', העלון ייצא לאור מדי שבוע. לא 8 עמודים בחודש - אלא 8 עמודים בכל שבוע.

מתוכם, שני עמודים יוקדשו לצעירים: סיפורים מותאמים לגיל, לרמת הקריאה

אנחנו עושים היסטוריה

אתם
תחליטו
אם להיות
שוותפים
בהצלחה

להצטרפות למיפצי האמונה חייגו:

***6176**
שלוחה 4

או בעמודות 'נדרים פלוס' בבתי הכנסת

ניסיון שבכל יום

סיפורי השגחה מופלאים שסופרו ב"קו השגחה פרטית"

"מספר טלפון כזה תוכל לקבל גם אחרי שנגיע למחנה", אמר לי המנהל. "בוא איתנו, תבדוק את המקום, ואז תראה מה לעשות".

עוד כמה דקות של דיון, ובלב כבד הסכמתי.

הגענו לשם, ומיד התחלנו להפוך כל אבן כדי למצוא מידע על מקווה. אבל, אין כלום. אף אחד לא יודע על מקווה באזור.

לאחר חצי שעה - שעה וחצי לפני שבת! - שבה אני עומד על קוצים, הגיעה ידיעה שיש כאן מאפיית מצות בבעלות יהודי שגר בארץ ישראל, והלה בשעתו רצה שיבנו מקווה בסמוך למפעל, כדי שיהיה לו כאשר הוא מגיע למקום. מישוהו אמר שאולי כדאי לבדוק את האפשרות הזאת.

התחלנו לשאול את העובדים במפעל האם מישוהו יודע משהו, וכולם ידעו שהמנהל כבר כמה שנים אומר שהוא רוצה לבנות מקווה, אבל אם רוצים לדעת יותר - צריך לשאול את דניאל, מנהל המפעל.

המנהל התקשר לדניאל. דניאל ענה, ולשמע סיפורו של המנהל, שהסתיים בשאלה הפשוטה - "תגיד, בעל הבית של המפעל בנה פעם מקווה?" - הוא הגיב בהתרגשות ברורה: "איך אתם יודעים?! זה סיפור טרי ממש. יש מקווה כשר במפעל! ואני יכול לבוא אליכם למתחם ולקחת לשם את מי שרוצה. שיחכו לי בשבת בבוקר בשעה שש".

כמובן, לא היה מאושר ממני. בשמחה רבה התחלתי להתכונן לשבת המרוממת, שכבר מיהרה לפרוש כנפיה.

שבת בבוקר, השעה שש. שני יהודים הולכים ברחובות רומניה החשוכים. ליבי לא פסק מלהלום בהודיה לבורא עולם על החסדים הנפלאים.

אבל כאן הגיעה ההפתעה הגדולה...

דניאל שובר את השקט ושואל: "תגיד לי, אתה יודע מתי בנו את המקווה?"

"לא", אני אומר, והוא מספר שהמאפייה קיימת כבר שלוש שנים, ומהרגע הראשון בעל הבית לא הפסיק לומר שהוא רוצה לבנות מקווה. אבל, עד כה זה נשאר במילים.

דניאל מסיים, בעוד כל גופי רועד: "ביום שני פרשת בשלח תשפ"ה בצוהריים - סיימו את השלב האחרון של יציקת תבנית המקווה, וביום שלישי אחר הצוהריים פתחו את הגג למי גשמים. והנה אתמול בלילה ירד מבול כזה, שכל ה'בור' התמלא במים!

ועכשיו, שבת פרשת בשלח בבוקר, אתה תהיה הראשון לטבול במקווה!!!"

(ניתן לשמוע את הסיפור בשלוחה 33 אחרי בחירת השפה, סיפור מס' 314.)

דמי כיס

מישהו נתן לי במתנה שבע מאות ותשעים שקלים, כדי שאקנה בהם מוצר מסוים בחנות מסוימת. זה היה אחרי שכבר ביררתי על המחיר, והסכום היה מדויק. חשבתי על כך שבע שעות יש בידי סכום כסף שהגיע ממקור חיצוני, ואי אפשר להתעלם מכך שזו פשוט הכנסה. וכסף שנכנס, הרי חייב במעשר. מצד שני, הרהרתי, זו הכנסה מדויקת שנועדה למטרה מסוימת. האם עליי לעשר את הסכום?

לא שאלתי רב אלא הכרעתי בעצמי לפנים משורת הדין, ולכן הוצאתי מכיסי שמונים ש"ח ונתתי אותם לצדקה, כמעשר כספים.

הלכתי לחנות, שלפתי את המוצר ממקומי, וניגשתי לקופה. "שבע מאות!" נקב המוכר במחיר. "שבע מאות? בטוח?" שאלתי, בעודי בודק האם לקחתי את המוצר הנכון.

"כמה לדעתך זה צריך לעלות?" שאל המוכר בבת שחוק.

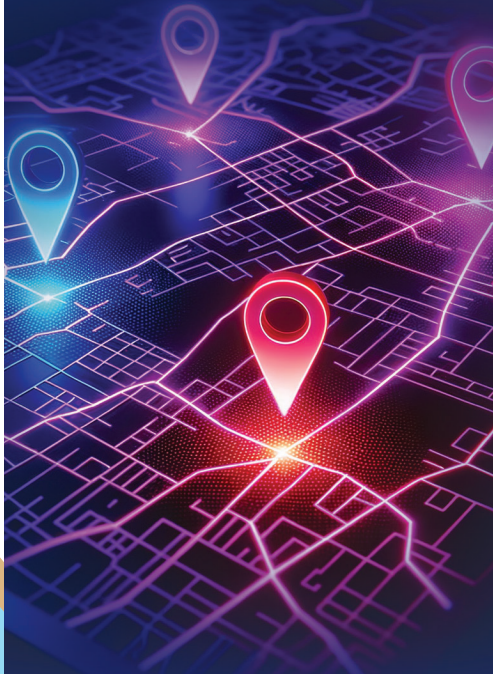
"אני זוכר שהמחיר הוא שבע מאות ותשעים", עניתי.

"וימה אכפת לך לקבל הנחה?" הוא שאל בחיוך גדול עוד יותר.

ובכן, לא אכפת לי. שילמתי את הסכום, והודיתי לה' על ההשגחה הפרטית המיוחדת. אני נתתי מעשר לפנים משורת הדין, והקב"ה, מידה כנגד מידה, הוריד לי במחיר לפנים משורת הדין, ואף העניק לי עשרה שקלים כדמי כיס.

(ניתן לשמוע את הסיפור בשלוחה 33 אחרי בחירת השפה, סיפור מס' 315.)

אנחנו יוצאים לדרך

אתם תקבעו כמה רחוק נגיע

להצטרפות למיפוי האמונה חייגו:

***6176**
שלוחה 4

או בעמודות 'נדרים פלוס' בבתי הכנסת

לשונם הזהב

השגחה פרטית בספרים הקדושים

(כתב סופר פרשת ויחי)

אין אדם יכול לנחש מאין תגיע פרנסתו

אמר מרן רשכבה"ג מו"ה שמחה בינס צלה"ה מפרשיסחא זי"ע ועכ"ל: [...] אצל הים לא עלה על דעת שום אחד מישראל אשר יקרע להם הקב"ה הים ויעברו בתוכו בחרבה, רק לכל אחד מישראל היה אופן אחר

להישועה, וה' הושיעם בישיעה כזאת אשר לא עלה על לבם כלל. כן הוא בעניין הפרנסה, שהקב"ה זן ומפרנס לאיש מהאופן אשר לא עלה על לבו מעולם.

(ישמח ישראל לחו"מ פסח)

עלינו להתבונן ולהכיר

שגם הטבע הוא נס

ומה יעשה האדם להינצל

מפח מוקש [...] ומה יקרב אותו להכיר שהכול בא לו ישר ממנו יתברך, וכי אין כוח ומציאות כלל בסיבות? העצה היותר ברורה לזה היא התפילה, כי התפילה תקבע בנפשנו את ההכרה, כי רק בבקשה ממנו יתברך נוכל להשיג משאלות לבבנו, ורק ממנו יגיענו הכול. ואמרו ז"ל: "קשין מזונותיו של אדם כקריעת ים סוף", ופירש רשב"ם: "כלומר, נס גדול", ואין הכוונה שהנס גדול וקשה לפניו חס ושלום, כי הכול שווה לפניו. אלא פירושו שמצינו צריכים אנו להתבונן ולהכיר את הפלא הנפלא והנס הגדול על פי השגתנו, והוא מה שכתב שם הרשב"ם "ונפקא מינה למבעי רחמי", כי בבקשת הרחמים נכיר את גדולת הנס בדבר המזונות, אשר רוב בני אדם יטעו ויחשבו לעניין טבעי, ונברר בתפילתנו לעצמנו כי אין טבע כל עיקר, והכול אך ממנו יתברך בא לנו מבלי סיבה זולתו, ועל כן אך ממנו נבקש ונשיג.

(מכתב מאליהו ח"א עמוד 179)

הקטרוג על מעשי האדם מצריך נס כדי לספק

מזונותיו

לזאת יחרד כל לב, האם יש דבר קשה לפניו יתברך? מי שבלא עמל ובלא גיעה ברא העולמות יש מאין, יקשה לפניו קריעת ים סוף, או לזווג זיווגים, או לפרנס את כל האדם? אך הוא, כי בקריעת ים סוף היה קטרוג שרו

של מצרים 'משוא פנים יש בדבר' כו'. וגם המרו על ים בים סוף כו'. על כן היה קשה לפניו ית' לעשות ניסא לשקרי, עד פשפש ומצא עזר כנגדם. ועל דרך זה הוא בזיווגים, כי יתפרדו הזוגות במעשיהם, ונמנע זיווגם, להיות אחד צדיק ואחד רשע. וכן במזונותיו של אדם הוא מקפחם על ידי מעשיו.

(תורת משה לאלשיך הק', שמות י', ח)

מזונותיו של אדם

אמר רב שינזי משמיה בשמו של **דרבי אלעזר בן עזריה: קשין מזונותיו של אדם כקריעת ים סוף.** הקב"ה עושה נס גדול לאדם כשהוא נותן לו את מזונותיו, בדומה לנס קריעת ים סוף שעשה לישראל. לכן יש להתפלל על הפרנסה. ומניין אנו יודעים שהוא אכן כך? **דכתיב** (תהלים קלו, כה) **"נותן לחם לכל בשר", וסמך ליה** ובסמך לו (שם יג) כתוב הפסוק על נס קריעת ים סוף: **"לגזר ים סוף לגזרים"**, מכך מבינים שהנס של נתינת המזונות - **"נותן לחם לכל בשר"**, דומה לנס של קריעת ים סוף - **"גזר ים סוף לגזרים"**.

(מסכת פסחים דף קיח ע"א)

הפרנסה שלוחה לכל אחד ואחד בהשגחה פרטית

הקב"ה מפרנס כל אחד ואחד בעתו וזמנו, וכדאמרו ז"ל בשי"ם כתובות (סז): דילתת אכלם בעתם' לא נאמר, רק 'בעתו', שנותן לכל אחד בעתו, שזה מצליח בעסק צמר, וזה בפירות דגן ותיירוש, לכל אחד כשצריך, וזה השגחה פרטית על כל אחד ואחד. והנה ה' עשה ניסים לאבותינו במצרים והיה הכול בכללות לאומה ישראלית, וכן היה נס קריעת ים סוף. אלא, דאמור במדרש (תנחומא בשלח י') **"לגזר ים סוף לגזרים"** - הרבה גזרים, שלכל שבט ושבת היה שער לעצמו, וכל מיני פירות ומגדנות כפי צורכם, ליונקי שדים ועוללים, וזה כעין נס הפרנסה שהוא בהשגחה פרטית. והיינו "קשין מזונותיו של אדם כקריעת ים סוף", וכנה"ל. ומיית' דכתיב **"לגזר ים סוף לגזרים"** וכתיב **"נותן לחם לכל בשר"**, היינו לכל אחד בפני עצמו יחיד, וכן היה בקריעת ים סוף לגזרים הרבה.

יש לכם מאמר מחזק מהספרים הקדושים? שלחו אלינו. (עריפות תינתן למאמרים הקשורים לפרשת השבוע או לענייני דיומא) | במייל T023011300@gmail.com | בפקס 02-6599189

נקודה מתוך שיעורו המופלא של

הרה"צ ר' יהודה מנדל שליט"א מלייקווד

מנוחת נפש הבוטח

במקום אחד, עיי"ש.

הנה במרה, מיד לאחר שנקרע להם הים, ניתנה להם מצוות שבת, ואפשר למצוא קשר בין שני הדברים: המים הם תמיד בתנועה, ללא מנוחה. המהר"ל (גבורות ה' פרק י"ח) מסביר שהמים הם "חומר בלי צורה", ורק מי שנבדל מהחומר ושולט על תאוותיו, זוכה לצורה. משה רבינו נקרא 'משה' כי "מן המים משיתיהו" - שיצא מהחיסרון של מים למעלת הצורה השלימה ביותר.

ייתכן שמטעם זה נענשו המצרים דווקא במים - כדי להראות שהם הלכו אחר תאוותיהם ונמשלו למים, שהם חסרי מנוחה וחסרי צורה. כך, לאחר שראו בני ישראל בעונש המצרים בים סוף - ניתן להם יום השבת, שהוא יום המנוחה והבטחון, יום הרפואה לרדיפה אחר התאוות.

הארה פרטית

מתוך שיעורי המשפיעים ב'קו השגחה פרטית'

יסוד גדול בעבודת ה' הוא להיות תמיד במנוחה ובשלמות הנפש. מגיעים לכך על ידי אמונה ובטחון. אדם מגיע למנוחה ולשלמות כאשר הוא שמח בחלקו, ותמיד מודה לה' על מה שיש וגם על מה שאין - כי מי שתמיד מתמקד במה שאין לו ורודף להשיג עוד ועוד, נפשו אינה שלווה, ומשכך הוא אינו במנוחת הנפש.

כשאדם יודע שתמיד הוא בידי השי"ת, תמיד הוא חש "כגמול עלי אמו": אין לו לחץ ודאגות, ושום דבר אינו גורם לו לטרדת הנפש. ועל ידי זה הוא מצליח הרבה יותר, בכמות ובאיכות!

בפרשת בשלח (שמות טו, כה) למדנו: "שם שם לו חק ומשפט". מובא ברש"י: "במרה נתן להם מקצת פרשיות של תורה... שבת ופרה אדומה ודינין". וכתב בספר החינוך (מצווה כ"ד) שנצטוונו על תחום שבת משום שכמו שהקב"ה נח כביכול ביום השביעי, כך אנו ננוח

שיעורי הרה"צ ר' יהודה מנדל שליט"א מלייקווד נמסרים מידי שבוע בעברית, אידיש ואנגלית בשלוחה 2 < 2 (לאחר בחירת השפה)

העלון יוצא לאור גם באידיש אנגלית
לקבלת העלון במייל T023011300@GMAIL

לשליחת סיפורים במייל: hphp6176@gmail.com